

Βασιλική Νευροκοπλή

Αν τ'αχαπιάς ζαινάρχονταί

Εικονογράφηση
Νικόλαος
Ανδρικόπουλος

Ενα μικρό παιδί
ρωτούσε κάθε
βράδυ τη γιαγιά του:

- Πού πηγαίνει ο ήλιος, γιαγιά;
- Πηγαίνει να φωτίσει κι άλλα παιδιά που ζουν πολύ μακριά, αλλά γυρίζει πάντα πίσω, έστω και λίγο διαφορετικός.
- Και τα σύννεφα πού πηγαίνουν;
- Πηγαίνουν να βρέξουν βροχή και σ' άλλα παιδιά και μετά να γυρίσουν πίσω λίγο πιο μαύρα, λίγο πιο λευκά, ποτέ ίδια...

- **Κ**αι τα πουλιά;
- Πηγαίνουν
να χτίσουν φωλιές
στις στέγες
άλλων παιδιών
κι ύστερα
να γυρίσουν πάλι πίσω
λίγο πιο μεγάλα,
λίγο πιο μικρά...
- Ο αφρός
της θάλασσας,
τα κύματα;
- Να ταξιδέψουν
βαρκούλες
άλλων παιδιών
και πάλι πίσω...

- **Κ**ι ο αέρας
πού πάει;
- Πάει να σπρώξει
τα κύματα
και να γυρίσει
πιο δυνατός,
πιο γλυκός.
Κανείς δεν ξέρει.
- Τα όνειρα
που κάνουμε
πού πάνε;
- Μμμ... τα όνειρα
ταξιδεύουν
στους ύπνους
των άλλων παιδιών
κι αυτά σ' εμάς,
κι αυτά λιγάκι
διαφορετικά.

- **Κ**αι τα λόγια φεύγουν;
– Και τα λόγια
– Και τα γέλια;
– Και τα γέλια
– Και τα δάκρυα, γιαγιά;
– Και τα δάκρυα, γιε μου.

- **Κ**αι όλα
γυρίζουν πίσω
λίγο διαφορετικά;
- Όλα, γιε μου, όλα.
- Και δεν υπάρχει
τίποτα που μένει
στη θέση του
για πάντα;
Δεν υπάρχει τίποτα
που να μη φεύγει
ποτέ;

- Πώς δεν υπάρχει!
Αυτό που ποτέ δε φεύγει
από τη θέση του
είναι η αγάπη μας
για όλα αυτά που φεύγουν.
Αυτή είναι που τα ξαναφέρει
όλα πίσω. Χωρίς αυτή,
τίποτα δε θα ξαναρχόταν.

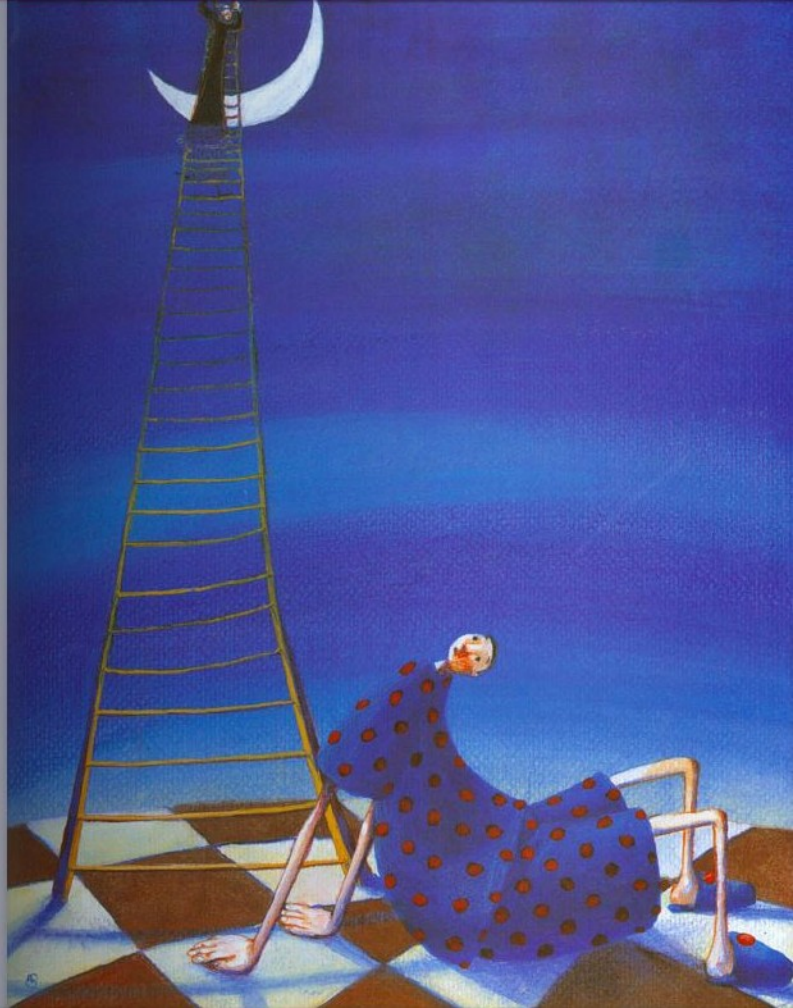
Εδώ τελείωνε
κάθε βράδυ
η κουβέντα.
Το παιδί
δεν καταλάβαινε
γιατί όλα πρέπει
να φεύγουν
και να γυρίζουν πίσω
λίγο διαφορετικά.
Μόνο αγκάλιαζε
πολύ σφιχτά
τη γιαγιά του,
γιατί βαθιά μέσα του
φοβόταν πως μια μέρα θα
φύγει κι αυτή.
Κι αν μετά γύριζε πίσω
λίγο διαφορετική,
θα ήταν η ίδια γιαγιά
που ήξερε;
Θα μπορούσε άραγε
να απαντά
στις απορίες του;
Και θα την αγαπούσε
πάλι τόσο;

Ένα βράδυ η γιαγιά
κοιμήθηκε πριν από το παιδί.

Το παιδί ένωσε
την ανάσα της να φεύγει.
Κι έμεινε μόνο το παιδί.
Δίχως ήλιο, δίχως σύννεφα,
δίχως αστέρια, δίχως κύματα,
γέλια, δάκρυα,
πουλιά και όνειρα.
Έμεινε δίχως γιαγιά.

Αποφάσισε
να την περιμένει με αγάπη
να γυρίσει πίσω,
έστω και διαφορετική.
Από τη στιγμή
που το αποφάσισε,
άρχισε χωρίς
να το καταλαβαίνει
να φωτίζει, να συννεφιάζει,
να φυσά, να ξεφυσά.
Έκλαιγε, γελούσε,
ονειρευόταν και περίμενε.
Μέχρι που άσπρισαν
τα μαλλιά του.

Κι ένα βράδυ η γιαγιά του γύρισε.
Ήταν πράγματι λίγο διαφορετική, αλλά ήταν
σίγουρα η γιαγιά που αγαπούσε τόσο!
Του άπλωσε το χέρι και του είπε
– Έλα, γιε μου, ήρθε η ώρα
να φύγεις κι εσύ.
Μη φοβάσαι! Από δω
και μπρος θα είμαστε
πάντα μαζί. Θα επιστρέφουμε
στα όνειρα όλων αυτών που
αγαπήσαμε και μας αγάπησαν
και δεν έχουν φύγει ακόμα.
Πάντα θα επιστρέφουμε λίγο
διαφορετικοί. Μα σίγουρα
πιο ωραίοι, πιο φτωχοί
και πάντα μαζί!
Άστραψε σαν ήλιος το παιδί,
κύλησε δυο δάκρυα
σαν σύννεφο, άνοιξε τα δυο
του χέρια σαν πουλί,
καβάλησε τον άνεμο,
άφησε σαν λεπτό αεράκι
την ανάσα του, που πέταξε πάνω
απ' τις θάλασσες και χώθηκε στην αγκαλιά
της γιαγιάς του για πάντα.

Μέχρι σήμερα
εκεί κατοικεί.
Από κει μας επισκέπτεται
καμιά φορά στα όνειρά μας.
Γι' αυτό, αν δείτε
καμιά φορά στον ύπνο σας
ένα παράξενο παιδί
με άσπρα μαλλιά,
μην τρομάξετε. Είναι το μικρό
παιδί με τις μεγάλες απορίες
που αγάπησε πολύ
τη γιαγιά του.
Το παιδί που απορώντας,
περιμένοντας και αγαπώντας,
έβαλε όλο τον κόσμο μέσα
στη μικρή καρδιά του.

Οι τ'αγαπᾶς ξανάρχονται

- Και τα λόγια φεύγουν;
- Και τα λόγια
- Και τα γέλια;
- Και τα γέλια
- Και τα δάκρυα, γιατί;
- Και τα δάκρυα, γιε μου.
- Και όλα γυρίζουν πίσω λίγο διαφορετικά;
- Όλα, γιε μου, όλα
- Και δεν υπάρχει τίποτα που μένει
στη θέση του για πάντα;
- Δεν υπάρχει τίποτα που να μη φεύγει ποτέ;

